

златни парички. Свекървата увива всички събрани за девствеността пари в кърпата и ги прибира в пазвата си. След като се приберат в палатката на младоженеца, броят парите дадени за честта. Тези пари ги получава булката (ж., р. 1938 г.).

През 30-те год. на XX век аналогично е свождането и при циганите от Сърбия. Обезчестяването става в нощта на сватбата. Сутринта чаршафът с кръвта се вързва на прът и се разнася из селото. Дошлите гости дават пари, черпят се с греяна ракия. Ако момичето е девствено, канят и родителите му да се веселят при тях. Ако не е – може да я върнат, а на бащата се дава да пие ракия от чаша без дъно... В Резник чаршафът се слага на плодно дръвче и стои там една седмица с надеждата, че младата булка ще бъде също толкова плодovита.... В Сребреница свекървата и гостите хвърлят пари върху чаршафа и започва празненството. Ако не е девствена, я връщат на баща ѝ качена на магаре с лице назад (Petrovic 1935: 118, 124).

И днес младите знаят и държат на традицията за “първата капка кръв”. „Може да не сме се виждали. Ей така, виждам теб и те крада. Спя с тебе и вече сме мъж и жена. След като те обезчестя, ти си ми жена. Тука не е важен рода. Важна е девствеността.

Свириме тука, играем две-три хора и после отиваме горе при майка ѝ и баща ѝ. Посрещат ни, слагат там маси, ядеме, свириме, танцуваме. Игрят с кръвта на момичето на един чаршаф. И после чаршафа се вързва на едно дърво. Това е то годежа, за да се види, че е била момиче” (м., р. 1989 г.) (Цит. по Просто начин на живот 2004: 32-43).

Така със свождането и огласяване на резултата се легитимира новият статус на момичето в общността. „В къщи идва техният род, събират се двата рода, да видят. И целият квартал, там свекър, свекърва – знае. Тя е вече млада булка” (ж., р. 1962 г.).

Редки са случаите момичето да не е девствено. “Това е голям срам”, “Цялата махала разбира, че е била блудница и питат с кого е била” (ж., р. 1958 г.). Оказала се недевствена, булката демонстрира изхабено, “старо”, опасно тяло. „Тя вече знае друг мъж и няма да е вярна, ще изневерява” – казват в Силистренско. Нейното тяло не заслужава да бъде облечено в сватбена дреха и благословено с музика и обща веселба. Най-често то е нежелано, защото “в къщата има проклетие, животните мрат, не върви нищо, се на камък удрят с каквото се захванат” (Дечева 2004:109).

Отговорността за целомъдрието на момичето носи майката. Тя наравно с дъщеря си понася последиците от нарушаване на това изискване.